

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 23.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392808352/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

de klare Gardiner, de hang ganske stille, der var ikke en Vind, som rørte sig.

Moder sad på Sengekanten, Tue skulde bede sin Aftenbøn. Og ganske sagte nynnede han:

«Jeg véd en yndig Have,
hvor Roser står i Flor,
den skabte Gud til Gave
for alle Børn på Jord.

Hvert Barn med Tanker fromme,
med ren og kærlig Sjel
må ind i Haven komme
og plukke Roser selv.

Nu lukker jeg mit Øje
og putter ned min Kind.
Gud Fader i det Høje
tuk mig i Haven ind!»

Men den Have, vidste han, hed Eden, og det var Haven dernede og Huset her.

Og han sov ind, mens det ude i Engene pylrede og peb som af flyvende Fugle, og Sommernattens varme, duftende Ånde svævede ind over hans Leje og fyldte hans Søvn med søde Drømme.

Det var en tidlig Morgen i September, Klokkeren var endnu ikke sex, og Solen var lige stået op. Stor og gylden hang den ude i Tågerne over de rimhvide Enge, Åen randt blank og glat ind i Disen, Solguldets glimtede svagt i dens Spejl. Spurvenerne havde travlt i Vedbenden på Muren, de pudsede deres Fjer og surrede kviddrende ud og ind mellem Løvet. Men Allétræerne sov endnu, og det var så stille i den kolde Morgen, at man kunde høre en Trillebør køre helt

Aftenbønnen af Leopold Budde.

ovre på Vilstrupvejen, Mandens Træsko klaprede bag-
 efter.

Tue stod ude på Trappen velindpakket og ventede på, at Jes skulde komme med Vognen oppe fra Byen. Han stampede med sine Pelsben og plirrede mod Solen, mens han smilte af Fornøjelse. Kulden rev i hans Næsebor og glødede på hans Kinder, som endnu var varme af Sengens Puder. Bare Jes dog snart kom —

Inde i Huset kunde han høre travle Skridt, af og til lød Faders stærke Bas, og Kopper klirrede. Fader var ved at drikke Te, Tue havde allerede slugt sin, skønt den var så hed, at hans Gane endnu sved, men han kunde umuligt vente dér inde i Stuerne. Jes kunde jo komme hvert Øjeblik; men nu havde han allerede stået længe, længe og — hør, dundrede det ikke over Sønderbroen? nu kom Jes!

«Fa'r! Fa'r!» i vild Flugt ind gennem Stuerne, hvor Gardinerne endnu var trukne for, og det var nattetyst og stille, «Fa'r! Fa'r! nu kommer Jes!»

Fader sad inde i den lyse Spisestue, hvor Fjorden blånede bag Ruderne.

«Hov, hov, tag den med Ro. Jes venter nok, til vi er færdig.»

Han lo mod Tue med sine spillende, grågrønne Øjne under de buskede Bryn og satte Koppen fra sig.

«Fa'r,» Tue klemte Hænderne sammen under Hagen.

«Ja, så må vi vel se at få Tøjet på.»

Tue var allerede igen ude på Trappen — oppe i Alleen kom Vognen, Hestene travede, og Hjulene rullede, Jes sad højt på Bukken med Pisk og Tømmer. Han svingede rundt og op for Døren, de brune skubbede sig baglæns, bed i deres Bidsler og stampede med Hovene, de var morgenfyrige og længtes ligeså meget efter Landet som Tue.

«God Morgen, Jes! God Morgen, Jes!» jublede han og hoppede på Trappen.